

Lekció és Textus: ApCsel 16,6-10, Jn 15,5

„mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”

Kedves Testvéreim!

Állandó kérdése az egyháznak, de tapasztalatom szerint minden gyülekezetnek, missziós területnek, hogy hogyan, mi módon lehetne még jobban végezni a Krisztus evangéliumának hirdetését. Mi kell ahhoz, hogy igazán „sikeresnek” legyen mondható egy gyülekezet szolgálata, élete? Kifogástalan igehirdetés? Vagy inkább jó kommunikációs készség a lelkeszek, presbiterek részéről? Retorikai fogások és elemek? Vagy talán sok-sok program a különböző korosztályok megszólításával? Kétségtelen, hogy mindezek hozzáadnak a szolgálathoz, színesítik, gazdagítják, a megértést előmozdítják és fontosak is. De az Ige alapján azt kell mondani, hogy nem ezek adják a misszió, a szolgálat eredményességét (ez a szó nagyon rossz ide, de jobb híján..). Mert a missziói munka, az evangélium továbbadása, egy gyülekezet előmenetele (sőt, tágítsuk egészen a keretet) a keresztyénség előmenetele kizárólag a Lélek munkája által valósul meg. Nem a mi kreativitásunk, nem a mi ötleteink által történik bármi is, hanem a pünkösdkor kiáradt Szent Lélek Úr Isten munkája által. Viszont ami csodálatos, hogy ebbe a

munkába Isten hív és bevon bennünket. *A ma felolvasott történet arról szól, hogy megértjük-e ebben a munkában a Lélek vezetését.*

1.) Amikor megkapja a hívást, az ember nagy lelkesen belecsap a szolgálat közepébe, mint ahogy láthatjuk Pál apostol és munkatársai élettörténetén keresztül is. Szolgálnak, hirdetik az evangéliumot amerre csak járnak, hiszen szívügyük, hogy mindenkinek, akivel csak találkoznak átadják a jó hírt. Igen ám, de egyszer csak akadályokba ütköznek. Ázsia vidékén, ami akkoriban római tartomány volt, nem tudták hirdetni az igét – így olvastuk: „A Szentlélek nem engedte nekik. De nem adták fel, mentek tovább, Míszia felé vették az irányt, mert *próbáltak* eljutni Bitiniába, de újabb (Isten-i) akadályokba ütköztek: Jézus Lelke nem engedte őket. Végül pedig a terület kikötőjébe, Tróászba mentek le.

Kudarc, kudarc hátán. Bármennyire is szeretnék az evangéliumot hirdetni, nem tudják. Próbálkoznak itt, próbálkoznak ott, de nem adatik meg a hely és az idő a szólásra. Mondhatnánk milyen dilettáns csapat ez. Mert, ha lett volna missziói tervük, vagy pontosan eltervezték volna az utakat, amiket bejárnak, akkor bizonyára sokkal sikeresebbek lettek volna. Vagy nagyobb lett volna az áldás az életükön, szolgálatukon. Azonban észre kell venni, hogy

az Ő sikertelenségük végső soron Isten vezetése. Mert a Lélek, nem engedte őket a saját fejük után menni.

De jó lenne, ha így tudnánk tekinteni a saját „eredménytelenségeinkre”. Hogy nem az én/mi hozzáállásunkkal, vagy adottságunkkal, vagy felkészültségünkkel van gond. Nem azért nem jön össze egy bibliakör, vagy házi csoport, vagy egy program, mert a lelkész nem elég meggyőző, vagy nem elég határozott. Nem azért nem jön össze egy felvételi akár főiskolára, egyetemre, mert buta vagyok. Nem azért nem házasodok végül össze azzal, akivel esetleg együtt jártam 10 évig, mert ő nem tökéletes, vagy én nem vagyok tökéletes az ő számára. Istent ismerő és szerető, benne bízó és hívő emberként számolok azzal a lehetőséggel, hogy engem/a gyülekezetemet/az egyházamat az Úr így is vezeti/vezetheti. Azzal, hogy valamit nem enged meg. Számolok azzal, hogy ez az Ő akaratában benne van. A látszólag bezárt ajtók igazából isteni jelzőtáblák lehetnek, hogy eljussunk abba a kikötőbe, ahol majd megszólít és tovább indít Isten! Ahol majd megkapom azt a látást, amire szükségem van a szolgálatomhoz.

Pál és társai nem elsőre, hanem másodjára, de megértették, hogy Isten vezetése állhat e két sikertelen próbálkozás mögött. Lementek tehát a kikötőbe és vártak.

2.) Erre a várakozásra utal az, amit olvastunk: „egy éjjel”. Nézzük meg figyelmesen az Igét: „Ezért Mísián áthaladva, lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg..” Érezzük, igaz? Vagyis nem lehet tudni, hogy hetek óta ott voltak a kikötőben, vagy pár nap telt csak el... De érezzük, hogy van intervallum.. egy éjjel eljött az Úr és válaszokat adott. Látomásban. Átadta Pálnak az üzenetet egy makedón férfi szavai által: „Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre.” Az isteni útmutatás egy látomás által megérkezik és minden konkrétum ott van benne, ami kell. Világos a cél, világos a feladat, sőt még helyben is vannak, hiszen a kikötőből tudnak majd elindulni. Milyen csodálatos ez a folyamat, nem? A bezárt ajtók, sikertelen próbálkozások által eljutottak Tróászba, ahol egy éjjel megkapták a pontos útitervet, célt.

Mi rajzolódik ki előttünk az Igéből? Először is leleplez bennünket az Ige: mert mi nem tudunk várni az Úrra és arra, hogy megértsük és megismerjük az akaratát. A ma embere nem szeret várakozni. Sőt nem csak a ma embere, de a ma gyülekezetei és egyházai sem szeretnek várakozni. Azonnali eredmények kellenek. Nincs időnk várni a Lélekre, nemhogy tőle jövő missziói látomásra. Ma ezt így mondjuk: látásra. Szeretjük megélni, hogy amerre elindulunk, abban azonnal, de legalább rövidtávon sikereket érzünk el. Ebbe a

szemléletbe nem férnek bele zárt ajtók, sikertelen próbálkozások és a várakozás sem. S persze szeretnénk mi az Úr akaratában járni, de leginkább mégis azt szeretnénk, ha Ő járna a mi akaratunkban: akkor, úgy cselekedjen, amikor, ahogyan mi azt szeretnénk. Persze szeretnénk mi látást az életünkre, a gyülekezetünk életére nézve is. De akkor kapjuk meg és olyan formában, amikor mi akarjuk és ahogyan elképzeltük. Azonban Istennél ez nem így működik. Ő dönti el, hogy mikor szól, Ő dönti el, hogy mikor hozza napvilágra a rendelkezéseit, céljait. Ő választja meg a formát, hogy milyen módon adja tudtunkra a terveit: hogy látomásban, vagy álomban, vagy igében, vagy testvér által, vagy egy prédikáció által... Ezt Ő dönti el! Nem erőszakolhatom ki akkor, amikor én akarom. De könyörögni könyöröghettek, zörgetni zörgethettek, keresni kereshettek – hiszen erre Jézus is biztat bennünket. És ő megígérte, hogy aki kér, az kap, a keres az talál, aki zörget, annak pedig megnyitják. Amit kapunk, látást, irányvonalat, célt, annyira biztos lesz, annyira valóságos lesz, hogy semmi és senki nem tud elbizonytalanítani. Ez történik akkor, amikor megértem Isten akaratát.

Testvéreim, van a gyülekezetnek ilyen Istentől jövő világos látása? Hogy merre kell menni? Milyen irányba kell elmozdulni a szolgálatban, a misszióban? Én hiszem, hogy Istennek van terve,

látása (ha így tetszik) a rédei gyülekezet életére, szolgálatára nézve is. Elkértük már, elvettük már, a miénk már ez a látás? S ha miénk már ez a látás: előre mozdultunk már? Vagy még csak ott tartunk, hogy beleütközünk a falakba és a Lélek elzár lehetőségeket, utakat (végső soron ez sem baj, mert így is terelget az Úr, de mégis csak az volna az ideálisabb, hogy ha az Ő akaratával megegyező irányba mozdulnánk..)

Nem csak az egyház életére nézve, nemcsak a gyülekezetünk életére nézve, hanem egyen-egyenként a saját életünkre nézve is lehet Istentől való látásunk. Hogy mi legyen a munkám, miben szolgáljam az én Megváltómat, ki legyen a társam, váltsak-e munkahelyet, elinduljak egy bizonyos úton vagy sem. Két személyes példa: amikor a teológiára elhívott az Úr, bár a környezetem azt mondta bolondság, mégis tudtam, hogy mennem kell. Biztos voltam benne, mert biztos voltam Benne! És egy másik ilyen történet, amikor a férjemmel megismerkedtünk és kerestünk, zörgettünk az Úr ajtaján és nagyon hamar megértettük, hogy mi is az Ő akarata. S mivel biztosak voltunk az Úr vezetésében, ezért tudtunk 10 hónapnyi ismeretség után igent mondani egymásra is. Ha ilyen világosan látjuk az Úr akaratát, akkor arra azonnal rááll az ember, nem tétovázik, hanem megy, és teszi, amit az Ura mondott. És ebben

semmi és senki nem tudja megingatni, még ha tengereket kell is átszelni: hiszen tudja, hogy hitben jár.

3.) A történetünkben az a legcsodálatosabb, hogy bár Pál egymaga kapta csak a kijelentést, a látomás mégis mindenkire hatott, hatással volt, mindenki magáévá tette. A látomás után nyomban elindultak, mert tudták, hogy nincs idő tétovázni, hiszen Isten utat nyitott nekik. Tudták, hogy hova kell menniük és tudták, hogy mi a feladatuk: Makedóniába kell menni, hiszen „Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”

Elgondolkodtam azon, hogy miért tudtak hallgatni Pálra. Persze, különleges eszköze volt Ő az Úrnak, de csak ennyi lenne, ami miatt hallgatnak rá és hisznek neki? Úgy gondolom, nem csupán erről van szó: bár nincsen leírva, de a kontextusból következtethetünk rá. Pál útítársai, Lukács és a többiek értettek a jelekből. Megértették, hogy Isten az, aki nem engedi őket, hogy Ázsiában maradjanak, és tudták hogy jönni fog iránymutatás – persze azt nem sejtették, hogy éppen Pálon keresztül, de biztosak voltak az Úr vezetésében. (Ezt támasztja alá a *megértették* szó pontosabb fordítása: *kikövetkeztették* – vagyis végig gondolták, megvizsgálták a jeleket, az eseményeket, a kijelentés fényében és ebben felismerték az Úr akaratát.) A másik dolog, ami miatt magukévá tették a kijelentést, az maga az üzenet.

Hogy az Isten evangéliumát kell elvinni. Tudták, ha ez a feladat, nem lehet embertől való.

Testvéreim, az Istentől jövő látás mindig az evangélium szolgálatában áll. Ha olyan látásod van az életedre, vagy a gyülekezetünk életére nézve, ami nem az Úr ügyét mozdítja elő, az nagy valószínűséggel nem is Istentől való. Az Úrtól való látás mindig evangéliumhirdetés- a szó verbális és nem verbális értelmében is -, mindig a Krisztus ügyének az előrébb mozdulásáért adatik. Hogyan tudom ezt ellenőrizni? A szeretet mérlegén mérjük le a látásunkat/céljainkat! Mert az életem és a gyülekezetünk látásában, szolgálatában mindig a szeretet megvalósulása a cél; hogy szeressem Istent és a felebarátomat, hogy Isten kegyelmét hozzam el a másik életébe, hogy a másik érdekét nézzem és nem a sajátomat. S mivel nem öncélú (Pálnak nem öncélú volt a látása, nem azért ment oda mert ott dolga lett volna, mert meg akarta magát valósítani stb.) ezért tud egy teljes közösség elköteleződni mellette. Mert nem a lelkésznek, a gondnoknak vagy a szolgáló testvérnek a nagyszerű elképzeléseiről van szó, hanem az evangélium hirdetéséről, ami a szeretet cselekedeteiben mutatkozik meg. Ha ezt megértjük és átéljük akkor a zsoltárossal együtt mondhatjuk mi is: Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget

szeretetedért és hűségédért! Azért a szeretetért és hűségért, ami Jézus Krisztusban megjelent. Azért a szeretetért és hűségért, ami a Golgotára ment, hogy nekünk bűnbocsánatot és örök életet szerezzen.

És ha minden ennyire világos, ha mindent így megértettünk/kikövetkeztettünk, akkor azonnal meg is mozdulunk. Nem tétovázunk, hanem megyünk. Nem kezdünk el terveket készíteni, mert az út elő van készítve, csak rá kell állnunk.

Szeretett Testvéreim! Ez a történet még hangsúlyosabbá teszi a Szentlélek jelenlétét az ember, és az egyház életében. Láthatjuk tehát, hogy Nélküle semmit sem tudunk cselekedni. Adja meg Nekünk a mindenható Szentlélek Úr Isten, hogy tudjuk megérteni az Ő vezetését a zárt ajtók mögött is. Adjon rendíthetetlen hitet, ha megkapjuk az életünkre vonatkozó látomást/látást, és legyünk bátrak elindulni nyomban, tudva azt, hogy Isten hívott oda minket, hogy szavainkkal, életünkkel hirdessük az evangéliumot. – Mert ez a feladatunk! Ámen!